

Praha - vzor zvrácenosti a úchylnosti ve vyvěšování cizích vlajek, doslova na každém kroku. Závidím Maďarům Orbána a Ukrajincům Fialu

- CZ24 News | 25. dubna 2022

ČESKO: Dobíhal jsem včera autobus (běžel mu vstříc) a skočil hned do prvních dveří, tedy těch u řidiče. Řidič se ukázal jako velice slušný člověk, protože mi nejen neujel, ale ještě měl navíc na skle své „kukaně“ nalepenou vlajku, která mi udělala radost. Vlajku, která se dnes moc nevidí.

„No sláva, aspoň někdo má českou, to je správný,“ okomentoval jsem to směrem ke svému kolegovi, se kterým jsem nastupoval, ale zároveň i tak, aby to řidič zaslechl. Evidentně jsem ho svou pochvalou potěšil. „No samozřejmě, jsme přece Češi, ne?“ odpověděl rázně a podle hlasu se nejspíše trochu usmíval, i když jedině, co jsem viděl, byla jen ruka držící volant. Všichni tři jsme byli rádi. Já a Láďa Bátor proto, že jsme věděli, že jedeme se slušným řidičem, on proto, že někdo ocenil ten jeho odbojový čin. Napadlo mne, že bych tím mohl začít svůj dnešní nedělník, u kterého vás vítám. Už delší čas jsem totiž přemýšlel, že ho budu věnovat právě vlajkám... A o tom, z jaké akce jsme s L. Bátorou utíkali na autobus, o tom zase třeba příště...

Netvrdím, že kdo má na tramvaji ukrajinskou vlajku (kterou má v Praze každá tramvaj už šedesátý den), že je neslušný řidič. Dostali to rozkazem a málokdo má asi odvahu ji sundat. Jako obyvatele metropole mne to ale irituje, protože nechápu, proč by měly tramvaje jezdit pod ukrajinskou vlajkou. A než mne někdo osočí, že jsem proruský troll, dodávám, že bych nechtěl na tramvajích ani ruské vlajky. Chtěl bych tam českou, ale to se dnes nenesí. Vytěšit si českou vlajku, to je podle mne projev odvahy na jedné a myšlenkové nezávislosti na straně druhé.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Protože úchylnost demonstrativního vyvěšování vlajek cizích států je především úchylností pražské kavárny, děje se to hlavně v hlavním městě a v dalších větších městech to pak pouze napodobují. Když se bavím s lidmi z menších měst a obcí, jsou těchto orgií ušetřeni. Proto pro pochopení lidí z venkova popíšu to, co má obyvatel Prahy na očích každý den a čím je český nacionalista žijící v Praze denně týrán. Pražák může následující odstavec přeskočit.

V Praze vidíte ukrajinské vlajky doslova na každém kroku. Když například jedete po Magistrále, což je hlavní silniční tepna protínající centrum města, jsou na každém stožáru pouličního osvětlení, podobně jako tomu bývá s vánoční výzdobou apod. Když tou magistrálou přijedete až k Národnímu muzeu, je tam jedna velká přes celou výšku budovy. Každá tramvaj má žlutomodrou nálepku na

rovněž nepřehlédnutelném místě, na čumáku kabiny řidiče. Téměř každá státní instituce či státní úřad nebo dokonce městská část má na žerdi vyvěšenu ukrajinskou vlajku, ukrajinské polepky mají i služební vozidla firem pracujících pro město (opět všechna vozidla dané firmy, bez rozdílu). Ukrajinské vlajky visí pak z domů, paneláků, činžáků a jiných obytných či kancelářských budov, na balkónech, v oknech. A řidiči je spatří několikrát denně na zadních sklech či karosériích mnoha osobních aut, která je míjí.

Venkovan je toho všeho naštěstí ušetřen, ovšem nejspíše něco podobného už viděl na internetu. I tam se nám webové stránky mnoha společností, firem, eshopů, úřadů a institucí pěkně vybarvily – do modrožluta. Jenže skutečné vlajky spatřené v reálu, na živo, třepotající se ve větru, to je přece jen jiný zážitek než nějaká ikonka na obrazovce počítače. A jinak na člověka působí. Vlajka je totiž symbolem státu, je vyjádřením státnosti, při pohledu na ni se v nás cosi odehrává, vyvolává v nás emoce a pocit příslušnosti (díváme-li se na tu vlastní), sympatií (díváme-li se na vlajku nám blízkého státu) nebo dokonce antipatií, díváme-li se na vlajku státu nepřátelského (třeba při pohledu na ruskou vlajku naskakují některým politikům osypky, zatímco při pohledu na vlajku hvězd a pruhů si titíž politici ucvrnkávají do spodárů).

Pro Ukrajince v Praze to musí být jistě zážitek povznášející. Když si tak Ukrajinec jezdí po matce měst, samozřejmě zadarmo městskou dopravou, jistě ho z okénka ukrajinskou vlajkou polepené tramvaje potěší, když ho cestou do ZOO (kterou má také zdarma) vítají stovky vlajek jeho státu. Našinec, který se do ZOO bojí jít už jen proto, že je „Z“ zakázáno a nemá čas jezdit po památkách, protože někdo přece ty miliardy pro Ukrajince vydělávat musí, si jen všímá, jak se mezi těmi ukrajinskými ty české vlajky tak nějak ustrašeně krčí. Mnohde se ani nekrčí, protože tam úplně absentují a kde ještě jsou, tam téměř zanikají. Každý úřad už před „Ukrajinou“ vyvěšoval tolik vlajek, že ta česká tam vypadala jako chudá příbuzná. Zpravidla česká ani nevisí, vytahuje se například jen o svátcích a pak zase šup s ní do kamrlíku, ale vlajka EU – to je, panečku, klasika, to je stálice, to je držák, který nesmí chybět na žádném držáku. Ačkoli to vlastně ani není státní vlajka. Speciální pražskou libůstkou jsou pak vlajky našeho blízkého souseda (geograficky a kulturně-civilizačně) – Tibetu. No a pak tu máme také vlajky duhové – na ty se v české metropoli rovněž nesmí zapomínat, i když mi dosud nikdo nevysvětlil, proč mají svoji vlajku jen gayové, lesby, transvestité a dalších 69 (nebo kolik jich už je) pohlaví, zatímco heterosexuální muž žádnou vlajku nemá. Není to diskriminace? A vyvěsí-li magistrát LGBTQ vlajku, je to ještě „bezpečný prostor“ i pro nás, co žádnou deviaci nemáme?

Samostatnou kapitolou je vlajka modrobílá. Ta se vytahuje kdykoli, když na Izrael spadne raketa z Gazy. To se hned na Hradě, ale i v podhradí, [na projev solidarity vystřelí na lanku k nebesům prapor s Davidovou hvězdou](#), a to i za cenu, že musí na chvíli dolů i modrý hadr EU. Poslední dva měsíce si ale myslím, že v Izraeli musejí na Ukrajinu pěkně žárlit, protože Češi se na chvíli zapomněli, s kým by měli dělat družbu na věčné časy a nikdy jinak. Ovšem podle tohoto článku, ve kterém se tvrdí, že Zelenskyj [chce Ukrajinu jako Velký Izrael](#), by mohla být záhada vyřešena.

S Ukrajinou na věčné časy a nikdy jinak!

Ve výsledku to pak vypadá, jak mi jeden můj kamarád líčil: že na jejich „úřadu“ před dvěma týdny viselo vedle české hned několik vlajek – unijní, ukrajinská, duhová, tibetská a ještě černá, protože zemřela významná česká řeznice. Proto ten úřad dávám do uvozovek – je to vlastně ještě úřad? A je to český úřad? A čeho je to vlastně úřad? Kdo tam úřaduje a co se tam zřadovává? Našinec aby se do takové budovy vlastně bál jít. Co ho tam čeká? Gay klub? Výstava o Tibetu? Ukrajinské velvyslanectví? Zemřel nějaký zaměstnanec toho úřadu? A hele, je tam i česká. Není to nakonec jen nějaký hotel, penzion či motel, nad jejichž vstupem visí tradičně několik vlajek, aby vypadal „světově“?

Vlajky nám totiž pomáhají orientovat se v prostoru, a to nejen v tom trojrozměrném. Spoluutvářejí pocit sounáležitosti, fandíme s nimi, máváme s nimi na demonstracích, prezentujeme se s nimi, identifikujeme se s nimi, cítíme se s nimi hrdě, uvědomujeme si díky nim, kam patříme. V cizině nám připomínají domov (hele, támhle jsou naši, támhle vlaje naše vlajka, to bude naše ambasáda), u nás doma zase to, že jsme ve svém prostoru, který je náš. Vlajky vytahujeme, když slavíme, stejně jako když se odehrává nějaká tragédie, proti níž protestujeme. Vlajky mají svůj metafyzický význam. Někdo by zase řekl, že jimi posilujeme egregory. Nazvat to můžeme různě, ale jistě se shodneme, že nás vlajka našeho státu nikdy nenechá chladnými.

Jak se tedy cítí Ukrajinec v Praze dnešních dní, si proto můžeme snadno domyslet. Jistě mu to dá onen pocit domova, jistě to v něm upevní jeho lásku k zemi, pokud nějakou má (a pokud jen neprchá kamkoli na Západ za lepším). Jistě to v něm probudí národní hrdost, roznězní to jeho duši a tak všelijak, a tak podobně. Orientačně mu to sice nepomůže – když žlutomodrá fangle visí z kdejaké pavlače, z kdejakého průchodu či nad kdejakým vchodem, spíše mu to cestu k ukrajinské ambasádě či imigračnímu centru ztíží. Ale ten pocit solidarity, který na něj s pražských věží shlíží a vlaje mu na přivítanou, to asi nezažil ani v tom svém slavném „Kijivu“ nebo jak se teď to jeho hlavní město módně – po ukrajinsku – vyslovuje.

Ale co Čech? Ten už to má horší. Českou vlajku skoro nevidíš, jen záplavu modrožlutých. Co to

znamená? Kde to jsem? Kde domov můj?

Jsem tu vlastně ještě doma? Není to už domov někoho jiného? Nechystá se tu náhodou nějaká nová Ukrajina, s televizním vysíláním pro Ukrajince, s výhodami pro Ukrajince, s úředním jazykem pro Ukrajince? A pakliže se tu nechystá nějaká nová Ukrajina, může mi vláda alespoň zaručit, že se nechystá ukrajinizace české společnosti? Na Ukrajině právní stát moc nefungoval (korupce na každém kroku, nedostatek práce, žádná odpovídající mzda apod.), proto už před válkou deset milionů Ukrajinců uprchlo ze země do světa. I k nám. To ale i u nás okamžitě mění standardy (například mzdy se snižují, protože se jejich výše nastavuje podle Ukrajinců a ne podle „domácích“). Obávám se, co s tím udělají další statisíce uprchlíků. Už teď vidíme, jak náš stát přestává fungovat (nezvládá zajišťovat to či ono, je řízen naprosto chaoticky, místo skutečných problémů – například inflace, růst cen energií apod. – se řeší pseudotémata, na právo se tu kašle, svoboda už neexistuje dávno, zákony se ohýbají tak, jak zrovna momentálně na americké ambasádě potřebují a vláda v hlubokém předklonu slouží západním elitám, zatímco na vlastní občany z vysoka kašle). Pokud to takto půjde dál, nebudou to Ukrajinci, kteří by dosáhli životní úrovně Čechů, ale Češi dosáhnou životní úrovně Ukrajinců.

Může mi pan ministr vnitra garantovat, že spolu se statisíci uprchlíků nepřijde ukrajinská mafie, neonáckové z AZOVu nebo kriminálníci, které ukrajinský prezident propustil z vězení a rozdál jim zbraně? Unese česká společnost péči o ukrajinské uprchlíky finančně, ale i z hlediska ochrany veřejného zdraví, bezpečnostně a kulturně? Nedojde k majdanizaci české politiky a kultury? Nedojde k vytváření ghett, mafií, klanů, gangů a dalších struktur? Nebudou se zde Ukrajinci chovat arogantně, když jich tu bude náhle tolik (a stanou se zdaleka největší menšinou u nás) a když už nyní vidí, jak je servilně a submisivně vítáme s otevřenou náručí a doslova jim se stovkami a stovkami vlajek provoláváme slávu, jako bychom nečekali na nikoho jiného, než právě na ně? Nezneužijí naši dobroty? Neříkám, že se tak stane, jen se ptám, kde jsou záruky, že se tak nestane. Povedou ukrajinské vlajky, které uprchlíky vítají na každém kroku, k pokoře a k vděčnosti za naši solidaritu a pomoc, nebo v nich spíše upevní pocit, že zde mohou vše? Myslím, že to jsou důležité otázky, jaké bychom si měli klást.

A pak je tu česká vlajka, o které duševní gigant Cemper napíše, že v jistém ohledu může znamenat proruskou propagandu a kolaboraci s Ruskem (viz nedávný článek na [Aeronetu](#)). Co kdybychom ji tedy vlastně rovnou zakázali a ty, kdo se ji opovází vytáhnout, zavřeli do lochu? Jak to tak bývá, od hořké nadsázky není daleko k realitě, takže bych se moc nesmál. Řidič onoho autobusu by si měl dát pozor, česká vlajka by ho mohla nakonec přijít hodně draho...

Zakončím myšlenkou, kterou si vypůjčím od svého známého, protože mi přijde vtipná i smutná zároveň, neboť přesně vystihuje mé pocity ze současné české politiky:

„Některým národům skutečně závidím, když politici na prvním místě bojují za jejich zájmy bez ohledu na cokoli jiného. Takže závidím Maďarům prezidenta Orbána či Ukrajincům premiéra Fialu.“

Sledujte nás na Telegramu: t.me/cz24news

Adam B. Bartoš, předseda Národní demokracie

[ZDROJ](#)